

fruit werd dus ook op deze wijze aangeschaft.

Inderdaad, vers fruit werd in '41 en '42 al even moeilijk verkrijgbaar als verse groente. In '43 kwam er nog een probleem bij: er waren toen als gevolg van de arbeidsinzet niet voldoende losse arbeiders om bij de oogst te helpen en ook hier tekende zich een tekort aan transportmiddelen af. De burgerij vond er wat op. Ten tijde van de kersen oogst trokken bijvoorbeeld uit het gehele land tienduizenden stedelingen naar de Betuwe om er kersen te kopen. Op één dag waren het er volgens officiële schatting vijf-entwintigduizend die hier en daar in gevecht raakten met de CCCD en met de politie. 'Wij zijn op weg naar Tiel' – zo begon een Amsterdammer eind juni een zondagse tocht te beschrijven die hij met vrouw en twee kinderen naar een bevriende boer ondernomen had.

'Overvolle trein en in Utrecht komt er nog een stampie bij. Maar de stemming is er want alles trekt er vandaag op uit, kersen eten of halen. In Geldermalsen overstappen naar Tiel. Nog drukker. De wagens puilen uit. Maar we komen er. Van Dien¹ staat ons al op te wachten. Wat is het toch vredig in zulk een klein provincie-stadje. De ontbijt tafel wacht ons. Als steeds is dit een heerlijke verrassing voor ons. Rookvlees met beschuit . . . Dan drinken we koffie en gaan we op stap naar de kersenboomgaard . . . Van Dien laat meteen een kist van 15 pond kersen aanrukken. Wij vleien ons neer en beginnen te peuzelen. Binnen een half uur is de kist leeg en we kunnen geen kers meer zien . . . En als we de buik goed vol hebben, gaan we de tassen vullen en maken ons reisvaardig voor de terugtocht. Moe van Dien gaat vooraf om het eten klaar te maken en wij wandelen heerlijk rustig terug. En overal zien we kersenhalers en -eters. Thuisgekomen vinden we de tafel al klaar. Heerlijke kruimige aardappels en een balletje gehakt (hoe bestaat het) en doppers met wortelen en echte jus, en rijst na (van die mooie gele rijst, grote korrels) met bessensap. We barsten bijna maar op moet het zegt Ma van Dien . . . Zo verloopt de dag. En als het klokje ons waarschuwt dat de terugtocht naar eigen huis weer is gekomen, vergezelt de hele familie ons naar station. Wat een mensen komen hier naar toe. Hele karavanen en allemaal vol beladen met koffers, mandjes, tassen. Maar allemaal vol hoor, daar kun je op rekenen. En niemand mag kersen vervoeren. Maar je ziet geen controleur en geen agent. Ze geloven het wel.'

Deze ene Amsterdamse familie, die van de controle geen last gehad had (elders was dat bij anderen wél het geval geweest), torste 35 pond kersen mee. Daar was per pond een kwartje voor betaald, 'in Amsterdam moeten de stakkers f 1,50 per pond betalen'² – veel meer dan de officieel vastgestelde prijs. Dat groente- en fruithandelaren hogere prijzen vroegen dan toegestaan

¹ De werkelijke naam luidde anders. ² *Dagboekfragmenten 1940-1945*, p. 305-07.